

Phần 16

Tivi vẫn bật trong phòng và Peggy đang ngồi đếm những hoa văn hình chữ thập. Tối nay Bob ra ngoài. Anh có cuộc họp định kỳ với Hội Những người cai rượu vào lúc sáu giờ. Sau đó, anh phải đến nhà hát cộng đồng để tham gia một vai diễn trong vở nhạc kịch mới nhất. Nhà hát vừa mới quyết định dựng vở *Chicago*.

Hầu như tối thứ Năm tuần nào Peggy cũng chỉ có một mình và chị đã quen với điều đó, và chẳng chị còn có thể lấp đi những khoảnh khắc cô đơn bằng hai chương trình truyền hình yêu thích.

Peggy ngáp và lấy tay che miệng. Hôm nay là một trong những ngày u ám nhất trong năm. Ngay từ sáng sớm trời đã mưa và cứ rả rích cả ngày không dứt. Mưa vào giữa tháng Sáu không phải là hiếm, nhưng Peggy đang muốn làm vườn. Tuy nhiên, cơn mưa hôm nay lại là điều hay vì như thế chị mới ở trong nhà lúc chuông điện thoại reo. Hannah Russel gọi. Roy McAfee đã hỏi cô bé một số điều và Peggy vẫn chưa được biết về chuyện này.

Hannah hỏi xem có tin tức gì không. Peggy chẳng biết trả lời ra sao. Chị không có thông tin gì cho cô bé và chắc chắn chẳng thể nào có được. Việc điều tra về cái chết của Maxwell Russell nằm ngoài tầm tay của chị.

Hannah có vẻ rất lo lắng, Peggy cố trấn an cô. Chị muốn giúp cô gái trẻ ấy nhưng không biết phải làm thế nào. Bản năng làm mẹ khiến chị muốn ôm Hannah vào lòng và động viên cô rằng mọi chuyện sẽ ổn. Cô bé bị tổn thương và đang cố trốn chạy nỗi đau một cách vô vọng. Nhưng trốn chạy cũng chẳng ích gì, dù Hannah ở đâu thì nỗi đau đón vẫn theo cô đến đó. Mặc dù lời mọi an ủi lúc này chỉ là sáo rỗng, nhưng Peggy vẫn khuyên giải Hannah rằng thời gian là liều thuốc tốt để hàn gắn vết thương lòng.

Quyết định phải hoàn thành những mũi đan chéo của chiếc áo để còn kịp đan thêm chiếc nữa trước Giáng sinh, Peggy nhìn xuống trang sách và nheo mắt lại vì những gì đập vào mắt mình. Chữ quá khó đọc. *Tại nhà xuất bản có tình in chữ nhỏ đi hay tại vì cặp kính của mình quá cũ nên mức phải thay cái mới nhỉ?* Peggy tự hỏi, nhưng chị thích đồ lỗi cho nhà xuất bản hơn. Chị đang đan cho con gái và muốn đan thêm một chiếc nữa cho con trai mình, Marc. Có thể mẫu cảnh biển chị định đan hơi quá phức tạp. Cửa sau thành linh bật mở, Peggy chị nhìn lên. Bob về lúc này là hơi sớm so với mọi hôm. “Anh đấy à, anh yêu?”.

“Em mong đợi một người đàn ông khác chắc?”. Anh nói đùa.

“Nếu có cũng không phải tối nay. Thứ Sáu, những gã trai nhảy trần như nhộng sẽ xuất hiện”.

“Vúi đấy”. Bob nói với ra từ trong bếp. “Nhà mình có còn chút thịt gà rán nào không?”.

“Em tưởng anh không ăn đêm nữa”.

“Anh cũng định thế”.

“Tại sao anh còn hỏi về món gà?”.

“Vì anh là người đàn ông yếu đuối và anh đói”.

Peggy mỉm cười. “Ồ giá thứ ba phía bên trái ấy”.

“Em phải cải thiện cái tủ lạnh đi”, Bob phàn nàn. “Anh chẳng thấy có gì ăn cả”.

Đó là lời căn nhắc quen thuộc của Bob. Tủ lạnh đầy đồ ăn nhưng anh toàn kê ca rằng chẳng có gì để ăn hết. Peggy không buồn đáp lại. Miệng gặm cái chân gà, Bob đi vào phòng.

“Mưa làm đường bẩn quá”.

Peggy lắng nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ. “Nhưng khu vườn của em sẽ tươi tốt hơn”.

“Cỏ sẽ mọc rất cao và anh lại phải cắt”, Bob lầm bầm. “Thật là một cái vòng luẩn quẩn”.

Tập trung đếm các mũi đan chéo, Peggy mỉm cười. Đây là một lời cầu nhàu quen thuộc nữa của Bob. Một cành cây va vào cửa sổ gió rít lên, khiến Peggy sực hồi tưởng cái đêm Maxwell Russel xuất hiện ở cửa và hỏi thuê phòng. Cảm giác ớn lạnh khiến chị rùng mình. Đó là cái đêm mà chị muốn quên đi mãi mãi.

“Em uống một tách cà phê nhé?”. Bob hỏi.

“Vâng, cảm ơn anh”.

Gió lại rít lên và Peggy bắt gặp đôi mắt chòng. Dù không nói, nhưng chị biết anh cũng đang nghĩ giống mình. Đêm mưa đó...

“Em à?”. Bob gọi từ trong bếp.

“Sao thế anh?”, Peggy đặt cái áo đang đan dở sang một bên và đứng dậy vươn vai. “Cuộc gặp gỡ thế nào?”

“Tốt. Jack cũng ở đó”.

Bob không nên cho chị biết cuộc gặp gỡ của Hội Những người cai rượu, nhưng trong cuộc đời này, hầu như chuyện gì họ cũng chia sẻ với nhau.

“Olivia và Jack vẫn đang trong kỳ trăng mật”, Bob nói với vẻ thán phục. “Câu ta nhắc đến cô ấy suốt”.

“Anh có nghĩ rằng thật tuyệt vời khi tìm được một người đàn ông yêu vợ say đắm không?”.

Bob cười. “Câu hỏi khó đấy”.

“Em rất quý Olivia”.

“Anh cũng vậy. Nhưng hai người đó khác nhau nhiều quá”.

“Vâng, nhưng họ cũng rất hợp nhau. Jack khiến Olivia luôn vui vẻ. Còn cô ấy thì giúp anh ta cân bằng cuộc sống”.

“Jack đã lau xe sạch bóng cho cô ấy”.

“Jack ấy à?” Đây là sự kiện đáng chú ý. Xe của Jack vốn nổi tiếng là đầy ắp túi đựng đồ ăn nhanh và giấy báo cũ. Đã nhiều năm Peggy vẫn hay lôi cái xe bừa bãi ấy ra làm trò đùa trong các cuộc gặp gỡ của họ.

“Rõ ràng Olivia là người gọn gàng, ngăn nắp, cô ấy luôn để mọi thứ vào đúng chỗ”.

Peggy lo lắng. Jack vốn là một gã lười thôi. Thứ duy nhất có tổ chức trong cuộc đời anh ta là việc sắp xếp bài vở cho tờ báo.

“Chẳng mấy chốc Jack sẽ kêu ca phàn nàn”, Bob tiên đoán.

“Về cái gì?”.

Bob thở dài như thể câu trả lời đã quá rõ ràng rồi. “Tất nhiên là về Olivia. Peggy, hãy nhớ lời anh. Anh không nghĩ là Jack có thể duy trì được tiêu chuẩn gọn gàng cao của Olivia”.

Peggy không vui. “Đó là điều tệ hại nhất em từng nghe anh nói trong vòng nhiều tháng nay đấy”.

“Đừng hiểu sai ý anh. Anh chỉ nghĩ đến thế giới của Jack và thế giới của Olivia. Anh có thể nhận ra quan điểm sống khác biệt của hai người”. Peggy khó chịu trước thái độ của chồng, nhưng chị chưa kịp chỉ trích Bob thì anh đã tiếp tục.

“Olivia thường chuẩn bị cho Jack những bữa ăn mà cô ấy nghĩ là tốt cho sức khỏe. Tuần trước cô ấy còn làm đậu phụ nướng và cà - cà đấy. Khi Jack kể với anh, anh đã phá lên cười. Em có tưởng tượng được một người đàn ông như Jack mà lại ăn đậu phụ và cà không”?

“Em cược với anh là món đó đều rất tuyệt”. Peggy thích cả đậu lẫn cà và đã vài lần làm đậu phụ. Bob cũng ăn mà chẳng nhận ra là món gì và thậm chí còn khen ngon. Peggy đã truyền công thức nấu ăn cho Olivia và giải thích rằng tốt nhất là chẳng cần nói gì.

“Jack đã trốn ngay khi có thể và lái xe tới Burger King để ăn một suất Double Whopper với pho-mát”.

“Khô thân anh ta”, Peggy lẩm bẩm, không nén được cười thầm khi nghĩ tới hình ảnh Jack lao ra khỏi cửa sau để tìm đồ ăn nhanh.

Bob mang cho vợ một cốc cà phê. Anh vừa đưa cho Peggy thì có ánh chớp lóe lên. “Sắp bão rồi. Dự báo thời tiết nói thế nào?”.

“Em đã chuyển kênh nên không kịp xem chương trình dự báo thời tiết”.

Bob cau mày nhìn những ánh chớp. “Phải tìm một cái đèn pin trước khi mất điện mới được”.

“Đó không phải là ý kiến tồi”, Peggy nhâm nháp cốc cà phê rồi để lên quầy, đoạn theo chồng vào phòng để đồ, chị mở một cái tủ ra và nhìn vào trong.

Bob liếc qua vai như thể câu hỏi của Peggy làm anh giật mình. “Sao em lại nói thế?”.

“Chẳng vì sao cả. Chỉ là chiều nay em chợt nghĩ về mọi chuyện. “Em tự hỏi liệu khi Dan Sherman tự vẫn, anh ta cảm thấy thế nào nhỉ?”.

Bob không trả lời.

“Em rất thắc mắc về chuyện đó”.

Chớp lại lóe lên, rồi mọi thứ tắt ngấm. Không có tiếng tivi, cũng không còn tiếng tủ lạnh chạy, căn phòng tối đen như mực và yên lặng như tờ.

“Bob?”.

“Anh đây”.

Bob lần tìm Peggy và tóm trúng khuỷu tay của vợ. Có tiếng đập mạnh ở phía xa. Peggy giật nảy mình “Gì thế nhỉ?”.

“Anh chẳng nghe thấy gì cả”.

“Nhưng em nghe thấy”.

Bob bật đèn pin và tiến lên trước, quay trở vào bếp. Giờ thì không thể nhầm lẫn được. Có ai đó đang ở cửa trước nhà họ.

“Anh nghe thấy rồi”. Bob thì thầm.

Peggy sợ ghen cả giọng. Cứ như thể lịch sử đang lặp lại. “Đừng trả lời nhé”. Chị thì thào sợ sệt.

Bob lờ đi. Vẫn cầm chiếc đèn pin trong tay, anh để vợ đứng đó và bước vào phòng khách.

Peggy muốn gào lên để nhắc chồng rằng cái đêm Maxwell Russel đến cửa nhà họ cũng như thế này. Từ đó, cuộc sống của họ không còn yên ả được nữa.

“Bob, đừng!”.

“Hãy yên tâm”.

Peggy bước theo Bob, run rẩy theo dõi anh tháo chốt cài và gằn như ngộp thở lúc Bob hé cửa và rọi đèn pin vào người khách bất ngờ của họ. Hannah Russel đứng bên ngoài, run cầm cập và ướt lướt thướt.

“Hannah”, Peggy kêu lớn, bước lên trước chồng và mở cửa để cô bé vào nhà. “Cháu có sao không?”

“Cháu bị lạc”, cô bé thì thào. “Cháu tưởng mình có thể tự tìm được nhà hai bác, nhưng lại lạc đường, mưa như trút nước và cháu cứ thế lái xe trong mông lung”.

Peggy không thể hiểu nổi tại sao cô bé lại không gọi điện trước cho họ. “Vào đi”, chị giục. Bob đỡ áo cho Hannah và treo lên mắc.

Peggy cố giấu nỗi xót xa khi thấy cô gái trẻ gầy gò nhợt nhạt. “Vào nhà đi cho ấm”, chị cầm tay Hannah và kéo vào nhà.

“Cháu ăn từ lúc nào?”.

“Cháu nghĩ là từ sáng ạ. Đạo này cháu ăn không ngon miệng”.

Chớp lại lóe lên và Peggy thở dài sườn sượt.

Bob tắt đèn pin.

“Lẽ ra cháu không nên đến”, Hannah lúng búng. “Cháu tự nhủ mình đừng đi, nhưng cháu chẳng còn nơi nào để đến nữa”.

“Quyết định thế là đúng đắn. Bob, anh mang va-li của Hannah vào đi. Em sẽ chuẩn bị một ít xúp. Hannah, cháu đi tắm nước nóng và thay quần áo mau kẻo cảm lạnh”.

“Cháu có thể ở lại ạ?”.

“Tất nhiên, cháu có thể ở với hai bác”.

Nước mắt lăn dài trên gò má cô bé. “Cảm ơn bác. Cảm ơn bác nhiều lắm”.

“Không cần phải cảm ơn đâu”. Peggy vừa nói vừa đưa Hannah tới chỗ phòng tắm bên dưới, ở đó đã sắp sẵn rất nhiều khăn tắm dày mềm mại.

Khi trở lại, Peggy chợt nhận ra Bob đang chăm chú nhìn mình. Trông anh có vẻ không chắc chắn trước quyết định vừa rồi của Peggy.

“Sáng mai chúng ta sẽ giải quyết mọi chuyện”, Peggy hứa hẹn.

Bob nhìn chị bằng một cái nhìn rất lạ lùng, rồi chậm rãi buông từng từ. “Cái đêm Max Russel đến, em cũng nói như vậy”.